

இதிஸ்சிதைசமயிதம்வசசாம் மஸாமகோசரமந்தஸுமம்!
செபாவமேத்யஸமலங்க்ருதிமத்ஸமலஞ்சகாரசெவயோஸ்
ஸவிதம்!!

"அந்தாந்த சச்சித் பரப்பிரமமானது. இவ்வாறு
மிக அலங்காரமான ஒரு குழந்தைத்தன்மைவகித்துப்
பார்வதி பரமேசுவரர் அருகினின்று விளையாடி யலங்கரிப்
பதாயிற்று" என நிகழ்தல் காண்க.

(ந)

கீட.—யாதொருபொருளைப் பகுதி பண்ணில் அப்
பொருள் சிறுத்திடுவதொப்பப் பகவான் பகுபடுவரேல்
அவருஞ் சிறுத்திடுவரே. ஆயின், எவ்வாற்றா நெவ்வும்?

நடு.—கேட்டி. யாதொருபொருள், நீளம் அகலம்
கனமென்னு மூன்றிலக்கணத்தோடு ஏகாகாரமாயிருப்
பது போல, வாக்குமனத்தீதமாகிய பரமசிவமும் சத்து
சித்து ஆனந்தமென்னு மூன்றிலக்கணத்தோடு ஏகாகார
மாக அனாதியாயிருக்கின்றது. நீளம் அகலம் கனமென்னு
மூன்றுளொன்றைப் பிரத்தியேகப்படுத்தற் கெப்படி
யிசையாதோ, அப்படியே சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு
மூன்றுளொன்றைப் பிரத்தியேகப்படுத்தற்கெத்துணையு
மிசையாது. அந்நீளம் அகலம் கனமென்னு மூன்றும் எப்
பொருளிலுங் *காணப்படுமாறு சத்து சித்து ஆனந்த

* காணப்படுதலால் இதனை, உவமானப் பிரமமென்றே
கூறல்வேண்டும். இப்படி யாவரே காட்டினார்! இஃதிந்நை
மாக; இவ்வுவமான வுவமேயக்களையும், ஆசங்கை நிவர்த்தி
களையும், பின்னர்க் கூறியுள்ள அரண்மகன் முதலிய நாமார்த்
தங்களையும், பழநிமலை வரலாற்றையும் ஈ. இரத்தினவேலு
முதலியார் தமது நெடுப்புப்பெயரகராதியிலே சொற்பிரயோக
மும் விடயமும் இருந்தபடியேயிருக்க, நெறவரை திரித்து

மெனு மூன்றுஞ் சருவான்மாக்களிலும் பிரிவறவு. இம்
மூன்றும் மூர்த்தசத்தம்பொருந்திய அனைத்திற்கும் அதீத
மாய அமூர்த்தமாகும். அங்ஙனம், சத்து நித்திய பர
மாத்துமாவான சிவமும், சித்து ஞானமாகிய சிவசத்தி
யும், ஆனந்தம் சிவகப்பிரமணியமுமெனவாம். இம்
மூன்றுமே மூர்த்தநிலையிற் சிவன், உமை, குமாரனென
விளங்காநிற்கின்றன. இந்தக்குமாரனை இலைமறை காய்
போலமறைந்திருந்து வந்தவ னெனக்கோடல்வேண்டும்.
மூர்த்தநிலையிற் பிரிவில்லையோ? எனின், —ஆன்மாக்க
ளின் பார்வைக்குமட்டும் பிரிவுபோற்றேற்றுவதன்றி,
உண்மையில் அது ஏகவத்துவாகவே யிருக்குமென்க.
அற்றேல், குமாரனை அயிசமெனவும் புராணங்கள் சில
ஞாங்கர்களிற் புகறலென்? எனின், —சச்சிதாந்த லக்ஷ
ணத்தில் ஆனந்தத்தைச் சொல்லுவதற் போலியாகப்
பிரித்துப் பேசுவதேயப்ப அதுவுமாமென்க.

வரைந்துள்ளார். இந்நூலாசிரியரது வேதவியாசத்தினுள்ள
பின்னையார் சுழிப்பொருட் பிரயோகங்களும் அவ்வகராதியில்
வரையப்பட்டுன. நல்லொழுக்கமும் வாய்மையுமுடைய முதலி
யார், மேலே குறிப்பிட்டிருக்கவைகள் இன்ன இன்ன புத்தகக்
களிலுள்ளனவெனக் குறிப்பிடாமை யாது கருதியென்பது
புலப்படவில்லை. இவ்வியாசத்தின் முதற்பதிப்பு 1899-ம் வரு
டத்தும், வேதவியாசம் 1903-ம் வருடத்தும் அச்சிடப்பட்டவை
களாதலானும், மேற்படி அகராதி 1908-ம் வருடம் அச்சிடப்
பட்டதாதலானும் உரைத்த உண்மை தெரிந்துகொள்ளலாம்.
வேறொருவரும் திருவாசகப் பதிப்பு முகப்பிலே பின்னையார்
சுழிப்பொருட் பிரயோகங்களை யெடுத்து வரைந்துகொண்டவ
ராயினார். வேதவியாசத்துள்ள மகாவாக்யியார்த்தம் முதலிய
வற்றைச் சித்தாந்தமெனும் பத்திரிகை யெழுதுவோரும் அப்
பத்திரிகையில் வரைந்துகொண்டனரால்.